

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2014/153 w zakresie, w jakim przedłużono w niej do dnia 22 marca 2015 r. stosowanie wobec skarżącej środków ograniczających zawartych w decyzji Rady 2011/172/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-375/14 Al Naggar przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Ezz przeciwko Radzie

(Sprawa T-377/14)

(2014/C 245/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt) (przedstawiciele: J.F. Bellis, R. Luff, A. Bailleux, Q. Declève, P. Vovan, S. Rowe i A. Yehia, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2014/153 w zakresie, w jakim przedłużono w niej do dnia 22 marca 2015 r. stosowanie wobec skarżącego środków ograniczających zawartych w decyzji Rady 2011/172/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-375/14 Al Naggar przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Salama przeciwko Radzie

(Sprawa T-378/14)

(2014/C 245/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama (Kair, Egipt) (przedstawiciele: J.F. Bellis, R. Luff, A. Bailleux, Q. Declève, P. Vovan, S. Rowe i A. Yehia, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2014/153 w zakresie, w jakim przedłużono w niej do dnia 22 marca 2015 r. stosowanie wobec skarżącej środków ograniczających zawartych w decyzji Rady 2011/172/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-375/14 Al Naggar przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2014 r. – Gutser przeciwko Komisji

(Sprawa T-392/14)

(2014/C 245/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Gutser, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. C. García Muñoz, J. I. Jiménez-Blanco Carrillo de Albornoz i J. Corral García)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona została ta sama decyzja, co w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji, a mianowicie decyzja w sprawie systemu podatkowego stosowanego do niektórych umów leasingu finansowego, zwanego również hiszpańskim systemem leasingu podatkowego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja ma istotne wady formalne i narusza art. 20, 21 i 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ została wydana wskutek dochodzenia, w którym miały miejsce istotne nieprawidłowości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 i 108 TFUE, ze względu na uznanie, że środki będące przedmiotem sporu stanowią pomoc państwa, ponieważ nie wykazano ich selektywnego charakteru.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 i 108 TFUE, ze względu na uznanie, że środki będące przedmiotem sporu stanowią pomoc państwa, ponieważ nie wykazano, że oddziaływają na handel wewnątrzspółnotowy.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo poprzez naruszenie art. 107 traktatu, wskazując inwestorów jako beneficjenta ewentualnej pomocy. Ponadto decyzja obciążona jest brakiem uzasadnienia.